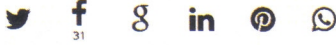

Bile bile yalan söyleyen "Masalcı Baba"

Çocuklar çiçekler gibi...

Her çocuk bir çiçek...

Bir papatyaya bakın... Bir badem çiçeğine... Erik çiçeğine... Erguvana...

Sonra bir çocuğa.... Kendi oğlunuz, kendi kızınız olması gerekmiyor, herhangi bir çocuğa...

Bakın... Aynı şeydir gördüğünüz...

Çiçekler çocuktur, çocuklar çiçek...

Çocuklar doğayı sever, hayvanları... Kedileri, köpekleri, kuşları, balıkları... Çocuklar masalları sever.

Her ne kadar, "masallarla eğitilen çocukların gerçekçi olmayacağını" düşünenler varsa da, çocukların "Masalcı Baba"sı Oğuz Tansel, bunu doğru bulmaz. Ona göre, masallarla büyüyen çocuklar bilim insanı da olsalar, sanatçı da olsalar, yaratıcı olurlar.

Böyle düşündüğü içindir ki, masal derlemeciliğine özel bir önem vermiş, nice masalın yok olup gitmesini önlemiştir derlemeleriyle. Dahası, kendisi de masallar yazmıştır.

Bunlardan birisidir "Konuşan Balıkla Yalnız Kız".

Yazar, masalına, "İksiz mavi urunda, masmaviliğin ortasında, mavi yılların birinde, bir güneş ülkesi vardı" diye başlar. Bir paragrafta, göller, ırmaklar, denizler ve balıklar üzerinden bir güzellik atmosferine çekiverir okuyanı. Okuyacak çocukları... Neylersin ki, o atmosfer kalıcı olmamıştır.

"Gel zaman, git zaman, bu mutluluk ülkesinde fili yuttu bir yılan... Köylerde, kentlerde zorbalı, zorbalıklar kol gezer oldu! Bu ülkenin suları azaldıkça azaldı... Altın kumlu kıyıları yağmalandı. Varsılığı, içli, dışlı ortaklarca talanlandı. Tüm doğrular yalanlandı..."

Yazar, güneş ülkesindeki bozulmayı yazdıktan sonra, masalın sonunda yeniden başa dönmek üzere başlatır öyküsünü...

Kopan bir fırtınada balıklar kanatlanıp uçuşurlar. Öyle kurtarırlar kendilerini. Genç bir orfoz, "hem güneşe benzeyen hem de aya, çocuk başlı, mavi kanatlı, mercan kuyruklu" orfoz, şaşakalı, kanatlanıp uçamaz... Denizle karanın belirsizleştiği o anda, kalakalı karada. Bir evin bir tek çocuğudur. Kol kanat gereni olmaz... Şansı, mavi saçlı, mavi bıyıklı adamla karşılaşmak olur. O adam Masalcı Baba'dır işte. Dipsiz Göl'deki balık okulunda balıkçayı öğrenmiştir üstelik. Anlar balıkların dilini, konuşur onlarla...

Kişioğlu'ndan yardım ister balık. Yardımcı olur Masalcı Baba da... Bir tenekeye su doldurup içine atar onu. Sonra da, "yangın görmeyen" bir kuytululuğuna bırakır denizin. Alibey Deresi'nin denize karıştığı yere. Bir istekte bulunur ondan, kendisi gibi yapayalnız olan üç evin beş yaşındaki Yalnız Kız'ına mektup yazmasını, deneyimlerini, edindiği ilkeleri anlatmasını ister.

Yazar mektubu balık. O Yalnız Kız'a götürür Masalcı Baba da. Okur kıza mektubu...

Balığın yaşam deneyiminden süzdüğü ilkelerin ilki odur ki, "çocuklar çoğaldıkça kötüler azalır". "Yeryüzünde çocuklar ordusu tomurcuklanıp çiçeklenmeli"dir. Çünkü, gerçek barışı çocuklar kuracaktır yeryüzünde.

Balığın mektubu şöyle biter:

"Yıldız gözlü, ay yüzlü oğlanlar, kızlar, Karanfil Kızlar, Güvercin Kızlar, Kartal oğlanlar masallarca çoğalmalı. Ancak o zaman dirlik düzenlik bulutları mavi tüllerce kaplar yeryüzünü."

Balığın mektubu böyle biter ama, masalı bitirmek için, girişi anımsatır yazar, yani Masalcı Baba...

"Ben bu güneş ülkesini gördüm, oradan geliyorum. Atları görünmez arabalara yüklenmiş küfeler dolusu yıldız getirdim, hepsi de çocuklara.

Mutlu olabilir insanlar."

Masalcı Baba'nın göndermesi, hem balığın mektubundaki yeryüzünü mavi tüllerce dirlik düzenlik bulutlarının kaplaması düşüncesidir, hem de başlangıçta anlatılan güneş ülkesine... Yok ülkeye, düş ülkesine...

Nereden görecektir? Hayal etmişti... Dünyamızdaki birçok insan gibi... Öyle bir geleceğin olabileceği düşünüyü harlandırmaktı istediği çocuk yüreklerde... Belki de hayallerimiz, düşlerimiz daha gerçek demek istiyordu.

Yarın 23 Nisan!

Çocukların bayramı...

Çiçeklerin bayramı...

Güzel düşlerin ateşini harlandırmamanın günü...